

CHARLAINE
HARRIS

✓ PRAVÁ KREV
VŠICHNI MRTVÍ

PRAVÁ KREV

VŠICHNI MRTVÍ

PRAHA 2011

Přeložili:

LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Charlaine Harris: Všichni mrtví

Vydání první

Copyright © 2007 by Charlaine Harris Schulz

Published by arrangement with JABberwocky Literary Agency

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1598. publikaci

Přeloženo z anglického originálu All Together Dead

vydaného nakladatelstvím Ace Books,

published by The Berkley Publishing Group,

a division of Penguin Group, New York v roce 2010

Český překlad © 2011 Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Odpovědný redaktor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-373-1

BARONET

Praha 2011

CHARLAINE HARRIS

PRAVÁ KREV

VŠICHNI MRTVÍ

*Tuto knihu věnuji několika ženám,
které mám tu čest považovat za své přítelkyně:*

*Jodi Dabson Bollendorfové, Kate Bukerové,
Toni Kelnerové, Daně Cameronové, Joan Hessové,
Eve Sandstromové, Paule Woldanové
a Betty Epleyové.*

*Každá jste pro mne znamenala něco jiného
a jsem vděčná, že jsem vás poznala.*

PODĚKOVÁNÍ

Několika lidem jsem děkovala už dříve, ale musím to udělat opět. Jsou to: Robin Burcell, bývalý policista a nyní spisovatel; agent FBI George Fong, který mi nesmírně pomohl s odpověďmi na otázky souvisejícími s bezpečnostními opatřeními a s umístováním výbušnin. Nesmírně si cením také pomoci, kterou mi poskytl Sam Saucedo, bývalý hlasatel zpráv a nyní spisovatel, který mi zodpověděl několik dotazů ohledně pohraničních vztahů. Musím také poděkovat S. J. Rozanové, která mi ochotně pomohla s architektonickou problematikou, přestože ji upírská tematika zřejmě šokovala. Je možné, že jsem některé získané informace náležitě nevyužila, ale každopádně se to stalo v dobrém úmyslu. Jako po každé jsem velice zavázaná své přítelkyni Toni L. P. Kellnerové, která si přečetla první verzi knihy, aniž by se mi vysmála do očí. Můj dík patří také mé nové spolupracovnici Debi Murrayové, která dohlíží na náležitou kontinuitu děje, za její připomínku ohledně klobouku. Pokud se od nynějška dopustím nějaké chyby, budu ji moci na někoho svalit. Za mnohé vděčím také mnoha úžasným čtenářům, kteří navštěvují mé webové stránky (www.charlaineharris.com) a nechávají mi na ní povzbudivé vzkazy svědčící o jejich zájmu. Předsedkyně mého fanklubu Beverly Batillová mě už mnohokrát podpořila ve chvílích, kdy mě přemohla sklíčenost.

KAPITOLA PRVNÍ

V upířím baru Transfusia ve Shreveportu se dnes mělo otevírat později než obvykle. Projela jsem podél zadní zdi budovy a zamířila dopředu k hlavnímu vchodu, kde už viselo oznámení vyvedené úhlednými rudými tiskacími písmeny na bílém podkladu: DNES VEČER BUDEME PŘIPRAVENI UVÍTAT VÁS O NĚCO POZDĚJI – VE 20 HODIN. PROSÍME VÁS, ABYSTE TOTO MALÉ ZPOZDĚNÍ OMLUVILI. Pod ním stál podpis „Personál Transfusie“.

Byl třetí zářijový týden, kdy se začíná stmívat o něco dříve, takže červený neon TRANSFUSIA už jasně svítil. Nebe halila takřka neproniknutelná čern. Na okamžik jsem zůstala stát s jednou nohou na zemi a druhou v autě a nasávala příjemný večerní vzduch i prchavý suchý upíří odér, který se vznášel kolem baru. Potom jsem znovu usedla za volant, zajela dozadu a zaparkovala vedle několika dalších aut seřazených u vchodu pro zaměstnance. Opozдила jsem se jen o několik minut, ale zdálo se, že všichni mě už předběhli a dostavili se na smlouvanou schůzku dříve než já. Zaklepala jsem na dveře a vyčkávala.

Užuž jsem zvedala ruku, abych znovu zatukala, ale než jsem to stačila udělat, otevřela mi Ericova zástupkyně Pam. Pracovala především v baru, ale podílela se i na řízení dalších podniků svého šéfa. Přestože upíří vystoupili z ilegality už před pěti lety a od té doby se snažili

ukazovat světu pouze z té nejlepší stránky, zdroje svých finančních příjmů drželi pod pokličkou. Občas mě napadalo, jakou část Ameriky vlastně ovládají. Eric, majitel a šéf Transfusie, byl v utajování svých osobních záležitostí hotový mistr. Vzhledem ke svému dlouhému, předlouhému životu vlastně neměl jinou možnost.

„Pojďte dál, moje telepatická přítelkyně,“ uvítala mě Pam a teatrálně mi pokynula rukou. Měla na sobě svůj obvyklý pracovní úbor – černý průsvitný splývavý hábit, jaký od upírky zřejmě očekávali všichni turisté, kteří zavítali do tohoto nočního baru. (V civilu se však Pam oblékala do světlých pastelových svetříků.) Pam měla ty nejsvětější rovné vlasy, jaké si dokážete představit, a působila až nadpozemsky roztomile, ale zároveň v ní bylo cosi smrtelně nebezpečného. A na tento sotva znatelný pocit smrtelného nebezpečí by člověk neměl zapomínat.

„Jak se máte?“ zeptala jsem se jí zdvořile.

„Daří se mi přímo skvěle,“ odpověděla. „Eric doslova září štěstím.“

Eric Northman, šerif pátého okrsku, udělal z Pam upírku, takže mu byla naprosto oddaná a do puntíku plnila veškeré jeho pokyny. Toto pouto patřilo mezi upíry k nezpochybnitelným: každý nemrtvý byl pevně spojený se svým stvořitelem. Pam se mi však navíc už několikrát svěřila, že Eric je ten nejlepší šéf, jakého by si mohla přát, a že by jí klidně poskytl volnost, kdyby o to stála. Ale od té doby, co si Eric pořídil noční klub Transfusia a požádal ji, aby mu ho pomohla řídit, žila trvale v Minnesotě.

Pátý okrsek se rozkládal na severozápadním území Louisiany, které bylo ještě před měsícem ekonomicky slabším regionem tohoto státu. Po útoku hurikánu Katrina se však jazýček mocenských vah – především v upíří komunitě – značně vychýlil.

„Jak se má váš úžasný bratr, Sookie? A váš šéf měňavec?“ zeptala se Pam.

„Můj úžasný bratr rozhlašuje cosi o svatbě, jako všichni ostatní v Bon Temps,“ odpověděla jsem.

„Říkáte to, jako kdybyste z toho byla nešťastná.“ Pam naklonila hlavu na stranu a zadívala se na mě jako vrabec, který upřeně sleduje vypaseného červa.

„No, možná že tak trochu jsem,“ přiznala jsem.

„Musíte se nějak zaměstnat,“ poradila mi Pam. „Když budete v jednom kole, na chmurné myšlenky vám nezбудe čas.“

Pam zbožňovala novinový sloupek „Abbyina poradna“, v němž jistá Abby rozdávala ponaučení čtenářkám, které se jí svěřovaly se svými problémy. Denně je pročítala i spousta dalších upírů. Jenomže rady, kterých se tam pisatelkám dostávalo, mě občas dováděly k nepřítelosti. Doslova. Pam mi totiž pod jejich vlivem před časem zvěstovala, že bych si měla líp vybírat přátele. A že bych se nedostala do spousty problémů, kdybych to sama nedovolila. Rady od upírky mi zkrátka pomáhaly k duševnímu zdraví.

„Vždyť jsem v jednom kole skoro pořád,“ ujistila jsem ji. „Chodím do práce. A ještě u mě bydlí moje přítelkyně z New Orleansu. A zítra mě čeká předsvatební večírek. Ne Jasonův a Crystalin. Jde o jiný pár.“

Pam vzala za kliku dveří do Ericovy kanceláře, ale pak se zarazila. Se svráštěným čelem usilovně přemítala nad mou poslední větou. „O předsvatebních večírcích jsem slyšela, ale už si nepamatuju, oč při nich jde. Jistá čtenářka totiž jednou Abby napsala, že nedostala poděkování za svůj nákladný předsvatební dar. Takže snoubenci... dostávají dary?“

„Přesně tak,“ odpověděla jsem. „Je to vlastně takové loučení se svobodou a s přáteli. Někdy ten večírek pořádají oba snoubenci společně, ale většinou je to pouze záležitost nevěsty a účastní se ho výhradně ženy. Každá z nich přinese nějaký dárek. Vybírají je tak, aby manželé dostali do začátku všechny základní věci, které mohou potřebovat. Podobné večírky se pořádají i později, když pár čeká dítě.“

„To se mi líbí,“ řekla Pam a usmála se. Byl to poněkud mrazivý úsměv. To lehké zvlnění rtů působilo tak chlad-

ně, že by dokázalo pokrýt okna ledovými květy. Hned nato zaklepala na dveře a otevřela je. „Ericu,“ řekla, „třebas jednou některá z našich servírek přijde do jiného stavu a pozve nás na oslavu svého těhotenství.“

„To by bylo něco,“ poznamenal Eric a zvedl svou zlatou hlavu od lejster na psacím stole. Zaznamenal mě, vyslal ke mně přísný pohled a rozhodl se, že mě bude ignorovat. Eric a já jsme měli jisté nevyřízené záležitosti. Přestože místnost byla plná lidí, kteří čekali, až jim šéf Transfusie věnuje pozornost, Eric jen odložil pero, vstal od stolu a protáhl celé své nádherné tělo, zřejmě abych si přišla na své. Jako obvykle měl na sobě přiléhavé džíny a černé tričko s logem baru Transfusia – bílými špičáky. Přes ně se napříč táhl červený nápis „Transfusia“, vyvedený stejným výstředním písmem jako neonový nápis u vchodu. Kdyby se Eric otočil, na zádech byste si přečetli slogan „Bar, který se vám dostane pod kůži“. Když Transfusia spustila výrobu vlastních propagačních materiálů, dala Pam jedno z těch triček i mně.

Na Ericovi vypadalo skutečně úchvatně a já jsem navíc moc dobře věděla, co se skrývá pod ním.

Odtrhla jsem pohled od Erica a rozhlédla se po místnosti. Spatřila jsem spoustu dalších upírů směstnaných v malém prostoru kanceláře, ale kdybych je neviděla na vlastní oči, ani by mě nepadlo, že tam jsou, protože si všichni počínali nesmírně tiše a nenápadně. Jednu ze dvou židlí, které stály před Ericovým psacím stolem, obsadil Clancy, vedoucí baru. Clancy jen taktak přežil loňskou bitvu s čarodějnicemi, ale zanechala na něm trvalé šrámy. Čarodějnice z něj vysály skoro všechnu krev, takže se zdálo, že pro něj už není cesty zpět. Nakonec ho objevil Eric, který ho po čichu vystopoval až na shreveportský hřbitov, a zachránil ho před jistým koncem. Během své vleklé rekonvalescence rudovlasý upír zatrpkl a začal být popudlivý. Teď se na mě zazubil s povytaženými špičáky. „Můžete si mi sednout na klín, Sookie,“ nabídl mi a plácl se po stehnech.

Bezmyšlenkovitě jsem se na něj usmála. „Děkuju vám, Clancy, ale ne,“ odpověděla jsem mu zdvořile. Clancyho flirtování se vždycky pohybovalo na hraně, ale teď mi ta hrana připomínala ostří břitvy. Patřil k upírům, s nimiž bych se nerada ocitla o samotě. Přestože byl zdatným vedoucím baru a nikdy mi nezkřivil ani vlásek, často jsem si přála ponořit se mu do hlavy a zjistit, co se v ní odehrává.

Nová barmanka Felicia seděla na pohovce vedle Indiry a Maxwella Leeho. Připadala jsem si jako na poradě upíří duhové koalice. Felicia ztělesňovala pohlednou směsici černé a bílé rasy. Byla vysoká přes sto osmdesát centimetrů a skýtala rozkošný pohled. Max Lee patřil k nejtmavším mužům, jaké jsem kdy viděla. A maličká Indira byla dcera indických přistěhovalců.

V místnosti jsem zaregistrovala ještě čtyři další lidi (výraz „lidi“ zde užívám ve volném smyslu tohoto slova) a každý z nich mě nějak znervózňoval.

Jednoho z nich jsem vůbec nevnímala. V duchu jsem si vybavila zásady vlkodlaků a zaujala jsem k němu stejný postoj, jako kdyby byl vydědencem smečky: zapudila jsem ho. Nevyslovila jsem jeho jméno, nepromluvila jsem na něj ani slovo, tvářila jsem se, jako kdyby byl vzduch. (Byl to přirozeně můj bývalý přítel Bill Compton. A není pravda, že jsem ho nevnímala. Moc dobře jsem ho viděla, jak zamyšleně sedí v rohu.)

Vedle něj se o zeď opírala Thalia, která byla zřejmě ještě starší než Eric. Byla stejně malá jako Indira, ale nesmírně bledá, měla husté vlnité vlasy a chovala se nesmírně hrubě. Ke svému překvapení jsem zjistila, že některým obyčejným smrtelníkům připadaly její manýry sexy. Thalia se mohla pochlubit skupinou nadšených obdivovatelů, kteří byli úplně u vytržení, když je svou afektovanou angličtinou poslala do hajzlu. Zjistila jsem, že má dokonce webovou stránku, kterou založili a provozovali její oddaní fanoušci. Abych byla přesná, prozradila mi to Pam, když Eric Thalii dovolil, aby se usadila ve Shreveportu. Pam s tím nesouhlasila a považovala to za

stejný nesmysl, jako kdyby si Eric pořídil špatně vycvičeného pitbulla a uvázal ho k domu na řetěz.

Všichni tito nemrtví žili v pátém okrsku. Aby mohli bydlet a pracovat pod Ericovou ochranou, všichni mu museli odpřísáhnout naprostou věrnost a poslušnost. Eric po nich požadoval, aby část svého volného času věnovali jeho aktivitám, i když nepracovali přímo v baru. Po řádění hurikánu Katrina zůstalo ve Shreveportu několik upírů, kteří se – podobně jako lidé – neměli kam vrtnout. Eric se ještě nerozhodl, jak s těmito nemrtvými uprchlíky naloží, a na dnešní schůzku nikoho z nich nepozval.

Dnes večer se do Transfusie dostavili dva další návštěvníci, kteří se mohli pochlubit ještě vyšším postavením než Eric.

Prvním z nich byl Andre, osobní strážce louisianské královny Sophie-Anne Leclergové. Sama panovnice teď pobývala v Baton Rouge, kam se evakuovala před přírodní katastrofou. Andre vypadal nesmírně mladě, zhruba na šestnáct let, a měl hladkou chlapeckou tvář, orámovanou hustými, pevnými světlými vlasy. Andre se po celý svůj upíří život staral o Sophie-Anne – svou vládkyni a stvořitelku. Dnes večer s sebou neměl svou tradiční šavli, protože v baru nevystupoval jako královnin osobní strážce, ale klidně bych se vsadila, že má u sebe dýku nebo nějakou střelnou zbraň. Andre už sám o sobě představoval smrtonosnou zbraň, bez ohledu na to, jestli je ozbrojený nebo ne.

Právě když se na mě Andre chystal promluvit, zpoza jeho židle se ozval hluboký hlas. „Hej, Sookie!“ Byl to náš druhý host – Jake Purifoy. Silou vůle jsem zachovala klid, přestože všechno ve mně mi napovídalo, abych se okamžitě sebrala a zmizela odsud. Chovala jsem se jako idiot. Kdybych před časem při pohledu na Andreho nevykřikla a neutekla, nemusela bych teď uvažovat o úprku kvůli Jakeovi. Přinutila jsem se tedy kývnutím hlavy pozdravit tohoto pohledného mladíka, který působil dojmem, že je dosud živ a zdrav. Ale věděla jsem, že můj

pozdrav nevyznívá příliš přirozeně. Ten muž mě naplňoval hroživou směsicí lítosti a strachu.

Jake se narodil jako vlkodlak a po napadení upírem málem vykřvácel. Jeho téměř neživé tělo však objevila moje sestřenice Halley, která byla shodou okolností také upírka, a možná v jakémsi záchvatu soucitu Jakea převedla na druhou stranu. Její čin by bylo možné považovat za dobrý skutek, jenomže později se ukázalo, že Hadleyino milosrdenství nikdo neoceníl... dokonce ani sám Jake. Nikdo totiž nikdy neslyšel o žádném vlkodlakovi, který by se proměnil v upíra. Vlkodlaci nemrtvé nesnášeli a nevěřili jim, a upíři chovali tytéž pocity vůči vlkodlakům. Jake se tak ocitl v nesmírně strastiplné situaci – úplně sám na naprosto neznámém území. A protože se nenašel nikdo, kdo by mu podal pomocnou ruku, královna mu zajistila místo mezi svými služebníky.

Těsně po svém přerodu v upíra se Jake ve své touze po krvi vrhl na mě. Výsledkem byla rudá jizva, která se mi dosud táhla po jedné paži.

Dnešní večer zkrátka nabýval na zajímavosti.

„Slečno Stackhouseová,“ oslovil mě Andre, kývl na mě a zvedl se z Ericovy židle pro návštěvníky, čímž mi poněkud zlepšil náladu.

„Pane Andre,“ odpověděla jsem a také pokývla hlavou. Andre galantně ukázal rukou na uvolněnou židli. Jeho nabídku jsem přijala, protože vyřešila mé dilema, kam se mám posadit.

Clancy se zatvářil nevrle. Jako níže postavený upír mi měl nabídnout židli on. Andreho gesto tuto skutečnost zdůraznilo nad slunce jasně. Měla jsem co dělat, abych se nerozesmála.

„Jak se daří Jejímu Veličenstvu?“ zeptala jsem se ve snaze projevit stejnou zdvořilost jako Andre. Kdybych tvrdila, že mám Sophii-Anne ráda, bylo by to trochu přehnané, ale rozhodně si jí vážím.

„To je právě jeden z důvodů, proč jsem dnes tady,“ odpověděl mi. „Ericu, můžeme už začít?“ Myslím, že to měla být jemná výtka na adresu Ericovy zdržovací takti-

ky. Pam se posadila na podlahu vedle mé židle a rukama si objala pokrčená kolena.

„Ano, jsme tu všichni. Ujměte se slova, Andre. Tohle je vaše parketa,“ prohlásil s úsměvem Eric, očividně pyšný na své soudobé výrazivo. Potom se zase svezl na židli, natáhl své dlouhé nohy a opřel si je o roh psacího stolu.

„Vaše královna žije v Baton Rouge, v domě šerifa čtvrtého okrsku,“ oznámil Andre všem přítomným. „Gervaise byl tak velmi laskav, že jí nabídl svou pohostinnost.“

Pam ke mně zaletěla kradmým pohledem. Gervaise! Gervaise by přišel o hlavu, kdyby jí svou pohostinnost nenabídl.

„Pobyt v Gervaisově domě však může být pouze dočasným řešením,“ pokračoval Andre. „Od té katastrofy jsme New Orleans navštívili už několikrát. Zde je přehled o stavu vašeho majetku.“

Přestože se žádný z upírů ani nepohnul, cítila jsem, že všichni zbystřili pozornost.

„Skoro celé královnino sídlo přišlo o střechu, takže hrozilo nebezpečí, že druhé podlaží a podkroví zničí voda. Navíc na dům dopadla střecha nějakého jiného domu, která poničila zdivo a způsobila trhliny ve stěnách a další problémy. Střecha je teď pokrytá modrou plastovou fólií a mezitím vysušujeme vnitřek. Jedním z důvodů, proč jsem sem dnes přijel, je snaha najít stavbaře, který by nám mohl okamžitě položit novou střechu. Až dosud mi nepřálo štěstí, takže pokud má kdokoliv z vás nějaký osobní vliv na člověka, který podniká v tomto oboru, potřebuju vaši pomoc. V přízemí došlo k mnoha kosmetickým škodám. Pronikla tam voda. A také pár zlodějů, kteří to tam vyplenili.“

„Možná by královna měla zůstat v Baton Rouge,“ poznamenal Clancy zlomyslně. „Gervaise bude určitě štěstím bez sebe z vyhlídky, že ji bude hostit natrvalo.“

Clancy byl zřejmě idiot se sebevražednými sklony.

„Do Baton Rouge přijela za královnou celá delegace oficiálních představitelů města New Orleansu. Žádali ji, aby se vrátila do města,“ pokračoval Andre, jako kdyby

Clancyho neslyšel. „Ti lidé se domnívají, že pokud se do New Orleansu vrátí upíři, turistický ruch se znovu postaví na nohy.“ Andre upřel ledový pohled na Erica. „Mezitím královna hovořila se čtyřmi šerify o finanční stránce obnovy neworleanských budov.“

Eric takřka neznatelně kývl hlavou. Bylo těžké odhadnout, co si myslí o tom, že opravy královnina sídla se budou financovat i z jeho daní. Od doby, co se ukázalo, že Anne Riceová měla pravdu, když tvrdila, že nemrtví skutečně existují, sjížděli se do New Orleansu upíři i všichni zájemci, kteří toužili strávit pár chvil v jejich společnosti. Pro upíry se město stalo jakýmsi Disneylandem. Jenomže po hurikánu Katrina šlo tohle všechno – ale samozřejmě nejen to – k čertu. Dokonce i naše malé městečko bylo plné lidí, kteří z jihu uprchli.

„A co královnino rekreační sídlo?“ zajímal se Eric. Sophie-Anne si na okraji čtvrti Garden District koupila starý klášter, kde pořádala večírky pro spoustu hostů – upírů, různých jiných nadpřirozených bytostí i obyčejných smrtelníků. Přestože je celý objekt obehnan zdí, není úplně nedobytný (protože jde o historicky chráněnou památku, nebylo možné zazdít v něm okna), a královna ho tedy nemohla využívat k trvalému pobytu. Pohlížela na něj jenom jako na místo, kde se pořádají slavnosti a večírky.

„Příliš velké škody budova neutrpěla,“ řekl Andre. „Ale podepsali se na něm vetřelci, kteří tam rabovali. A zanechali tam svůj pach.“ Upíři byli vynikající stopaři, hned po vlkodlacích. „Jeden z nich zastřelil královnina lva.“

Toho lva mi bylo líto. Docela se mi líbil.

„Potřebujete pomoc s jejich vypátráním?“ ozval se Eric.

Andre zvedl obočí.

„Ptám se, protože teď je vás tam mnohem méně,“ dodal na vysvětlenou Eric.

„Ne, o to jsme se už postarali.“

Nechtěla jsem ani pomyslet, jak.

„Kromě toho lva a vandalů, v jakém stavu je ten objekt?“ zeptal se Eric ve snaze nasměrovat hovor zpátky k živelné pohromě.

„Královna tam může pobývat v době, kdy provádí kontrolu ostatních budov,“ pokračoval Andre. „Ale na nejvýš pár nocí.“

Všichni přítomní chápavě přikývli.

„Ztráty v našich řadách,“ pokračoval Andre, který se zase vrátil k jádru věci. Všichni upíři zbystřili pozornost. Dokonce i jejich nejnovější přírůstek Jake. „Naše původní odhady byly velmi umírněné, jak víte. Předpokládali jsme, že se někteří pohřešovaní brzy po katastrofě – až se hurikán uklidní – zase vrátí nazpět. Ale objevilo se jich pouze deset: pět tady, tři v Baton Rouge a dva v Monroe. Vypadá to, že jen v Louisianě jsme ztratili třicet našich členů. V Mississippi je to přinejmenším deset dalších obětí.“

V místnosti to zašumělo a ozvalo se šoupání bot a ti chý šepot, kterým shreveportští upíři reagovali na Andreho zprávy. Upíři – jak trvale žijící, tak návštěvníci odjinud – tvořili v New Orleansu početnou komunitu. Kdyby Katrina se stejnou silou udeřila na Tampu, mrtvých i nezvěstných by bylo podstatně méně. Přihlásila jsem se o slovo zvednutím ruky. „Co Bubba?“ zeptala jsem se, když na mě Andre kývl. Bubbu jsem neviděla ani o něm neslyšela od té doby, co na město udeřila Katrina. Kdybyste Bubbu viděli, okamžitě byste ho poznali. Poznal by ho úplně každý člověk na světě – přinejmenším člověk určitého věku. Na podlaze koupelny ve svém domě v Memphisu totiž nezemřel. Přinejmenším ne úplně. Jenomže při přechodu na druhou stranu jeho mozek utrpěl značnou újmu, takže se z Bubby nestal moc dobrý upír.

„Bubba je naživu,“ odpověděl Andre. „Ukryl se v kryptě a přežil díky malým savcům. Ale psychicky na tom není moc dobře, a tak ho královna poslala do Tennessee v Nashvillu, aby nějakou dobu zůstal v tamní komunitě.“

„Andre přivezl seznam pohřešovaných,“ vložil se do hovoru Eric. „Po skončení schůzky vám ho rozešlu.“